

vonat
A sirató
is kivé-
mert a
k, akik
ör for-
számos

nek

ik nap-
borban,
szenve-

estvérek
Tegyük
re a jó
elhunyt-
re any-
angyalai
bácsi.

ó Klára (a
Ki mint vet,
p) 5 frt. —
érfás Rozi 1
rt. — Nem-
rt 50 kr. —
eddig kimu-
sszesen 467
any.

a: Vadászfy
50 kr. —

a: Vadászfy

mutatva a

kegyes ada-
gó bácsi.

enaem-épület.
szv. társulat.

SZUSZKA ZSUSZKA. (Lásd a 102. lapon.)

XXX. kötet, 7. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1886. február 14-én.

A SZERENCSE UTJA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ERTINEK persze sejtelve sem volt mindezekről s mikor végre elszabadult, sietve kereste föl Eleket és Ágnest, hogy elmondja nekik az érdekes ujságot. De abban ugyan csalódott, ha azt hitte, hogy Elek örülni fog, ha atyjok egy régi barátját láthatja.

— Annál rosszabb, ha itt van, mondá mogorván. Mikor hajdan látott, akkor még magához hasonlónak tartott s azok voltunk is. Most pedig szegény koldusfiak vagyunk.

— Ugyan mit beszélsz, Elek? kiáltá Berti csodálkozva. Hát szenvedünk mi valamiben szükségét?

— Ugy van, szólta Ágnes. Nem vagyunk szegények, mikor jó rokonaink oly szeretettel gondoskodnak rólunk. Én... én voltam ám szegény, nagyon szegény, mikor jó atyám hónapokig betegesen feküdt s el voltunk hagyatva. Sokszor egy darab száraz kenyérünk sem volt!

— Eh, ti azt nem érzitek, nem értitek! szólta Elek ingerülten. Én nem szeretek senkivel találkozni, aki akkor ismert, mikor még mi is gazdagok voltunk. Azok most lenéznek, szánakoznak rajtunk.

— No ez a jó öreg ur ugyan nem fog lenézni, szólta Berti. Már a Gerő bácsi fia! nem mondom, hogy nem olyanok... magam sem igen szeretem, hogy itt vannak... no de nem igen fognak minket fölkeresni s mi sem járunk utánok, ha nem hívnak.

— Engem ugyan hiába hívnának! mondá Elek hevesen. Ott élünk egy város-

ban és eddig soha sem jutottam eszökbe. Okosabb is, mert én sem kívánom látni az ő kérdéseket. Bezzeg hajdan ők irigykedtek, szerettek volna, ha csak látogatóba is eljönni a mi kőhalmi kastélyunkba, de atyánk nem engedte. És most! — oh, milyen szerencsétlen vagyok!

És Elek, tehetetlen bánatában, sirva fakadt. Ágnes szomoruan mondá:

— Megint a régi ellenség!

— Ki az, mi az? kérdé Berti. Minap hallottam, a mint Dénes bácsi említette, de nem értettem.

— Pedig könnyű érteni. Eleknek van egy gonosz ellensége, ez ő maga, az ő szerencsétlen tulajdonsága, hogy nem arra gondol, mikép kellene legjobban iparkodnia előre törni, hanem mindig csak azon busul, hogy régi szerencsés helyzete elmúlt. Pedig így soha sem lesz belőle semmi, a bácsi sokszor mondta.

Elek megszegyenülten törölte le a könyeit.

— Hiszen igaz! mondá. De mikor olyan borzasztó, ha meggondolom, mi voltam és mi vagyok! Jó neked, Berti, hogy nincs ilyen ellenséged saját magadban!

— Ha volna, majd kiverném, szólta Berti tréfásan. Én nem hátrafelé nézek, hanem előre, hogy mikép boldoguljak legjobban.

Mialatt ők így beszélgettek, látogató kopogtatott be Dénes bácsinál. Az öreg Morvai volt az.

Hosszu, komoly beszélgetés folyt Dénes bácsi, Anna néni és az ur közt. Morvai apróra elmondattott magának mindent Kőhalmiról, tönkrejutásáról, aztán a fiukról, különösen, hogy melyik milyen. Elé-

gedetten bólingatott a fejével, mikor halotta, mily elszántan, jó kedvvel látott Berti munkához, mint tanul, dolgozik; viszont komolyan ránczolgatta homlokát, mikor Dénes bácsi elbeszélte, hogy Elek bizony öregebb létére nem olyan okos, nem iparkodik, csak bánkódik régi urasága után.

— Pedig különben derék fiu és esze is van, tanulhatna, szépen haladhatna előre, csak akarat és kitartás volna benne, szolt Dénes bácsi.

— Hátha valami más pályára adnák... ha nem tanul, legyen olyan mesterember, a kinek nem kell sokat forgatni a könyvet, mondá az öreg ur hevesen.

— Isten mentsen! szolt közbe Anna néni. Akkor már végkép szerencsétlen lenne a szegény fiu.

— No, azt nem szeretném. Hát az a kis leánya, a kit említettek... az én Kőhalmi barátom testvérének a leánya?

— Az. Nagyon kedves, jó gyermek, de Isten tudja, mi lesz belőle. A míg mi élünk, gondját viseljük; de ha minket valami baj érne, nincs a ki megszánja, mert Gerő bácsija nem törődik vele; pedig tulajdonkép neki is rokona.

Aztán megtudta Morvai lassanként, mily kevélyen bánnak Gerő bácsiék a szegény rokonokkal s Bertit félig-meddig csak inaskép tartják a házban, Elekkel pedig nem is törődnek.

— Ez különben talán még jó Elekre nézve, mert csak busitaná, ha látná rokonai gazdagságát, szolt Dénes bácsi. De hát mégis furcsa, hogy a Gerő fiai még csak nem is ösmerik rokonukat.

— Furesa, igen nagyon furesa! szolt Morvai szinte haragosan. Az nem járja, az nem is maradhat ugy. Majd összehozom én őket. Épen tegnap meghívtam Gerő barátomat és egész családját a falusi jószágomra. Önöknek is oda kell jönniök. Ott együtt leszünk mindnyájan egy-két hétig, majd összebarátkoznak.

— Köszönjük a szives meghívást, felelé Dénes bácsi, de azt hiszem jobb lesz ha nem fogadjuk el. Gerőéknek az nem volna kellemes, ha velünk együtt lennének. Rokonok vagyunk ugyan, de nem igen szeretjük egymást.

— Azaz, hogy ők kevélykednek! pattant föl Morvai. De hát mi közöm hozzá? Nem hívhatok én vendéget, a kit akarok? Egyébiránt erőltetni persze nincs jogom... ha önök nem jönnek, nagyon sajnálom; de már a gyerekektől nem tágitok, azoknak jönni kell. Nem fog nekik ártani, ha egy kicsit szaladgálnak a jó falusi levegőn.

— Az valóban nagyon jó volna s nem is szabad akadályozni, hogy e fiatal rokonok együtt legyenek.

— Ugy van, nekem pedig szükségem van rá, hogy ott legyenek a szemeim előtt. Egy-két hét alatt kiismerem én, kiben mi lakik, ezt pedig tudni akarom. Azért tehát a mellett maradunk, hogy a fiukat viszem.

— Azt sem mondhatjuk ki így hamarosan, szolt Dénes bácsi. Én a világért sem akadályozom a fiatalok örömet, de ép ezért határozzák el ők maguk, akarnak-e menni vagy sem. Berti tulajdonkép nem is határozhat maga, neki a kiszabott időre vissza kell menni dolgára.

Alkalmasint jobb is volna, ha nem zavar-
nók ki őket csöndes életükből, melybe
már beletörődtek. Berti, a milyen eleven
fiu, nagyon hamar beleszeretne a vig
életbe s nehezére esnék újra belefogni a
nehéz munkába; Elek pedig már így is
eléggé szomorkodik, hát még ha rövid
időre ismét fényben, pompában élne, az-
tán vissza kellene jönnie a mostani sze-
rény állapotba! Így, a mint jelenleg van-
nak, már megszokták a gondolatot, hogy ha
most szegények is, de iparkodással majd
szerencséhez juthatnak, visszaszerezhetik
ősi kastélyukat és jószágukat. Hadd
higyük, ha lehetetlen is.

— Már ugyan mért volna lehetetlen?
pattant föl hevesen az öreg Morvai. Talán
nem volt már akárhány olyan szegény
fiu, a ki gazdaggá lett? Nem olyan
szegény fizkó voltam-e én magam is?
Szeretném tudni, hogy Berti, a ki eleven
eszű, szerény, szorgalmas és jószívű, mért
ne boldogulhatna? No de erről most ne
vitatkozzuk, maradjunk az én kirándu-
lási tervem mellett. Nem bánom, kérde-
zük meg a fiatalokat, akarnak-e jönni.
Menjünk, keressük fel őket.

Dénes bácsi kész volt a sétára s rö-
vid keresés után rátaláltak a gyermekekre.
Ezek egy árnyas nagy fa alatt a puha
gyepen heverésztek s Dénes bácsi és Mor-
vai is minden teketória nélkül odaültek
le. Alighogy letelepedtek, épen arra jött
Gerő bácsi a két fiával, büszkén és fesze-
sen. Ugyancsak ámultak, mikor Morvait,
a dugszegény embert, ott a földön heve-
részve látták; ezt ők világért sem tették
volna; azt hitték, mindjárt nagy hiba es-
nék az uraságukban. De az öreg Morvai

csöppet sem röstelte a dolgot s már mesz-
szíról intett és kiáltozott:

— Gerő barátom, jöjjön csak ide a
fiaival! Nagyon jó, hogy találkozunk,
mondani akarok valamit.

Nem lehetett elkerülni, oda kellett
menni. Gerő bácsi bemutatatta fiait Dénes
bácsinak, Eleknek és Ágnesnek, kik na-
gyon hidegen, de udvariasan köszöntek a
rokonoknak. Morvai látta ezt, de azért
kedélyesen mondá:

— No, kedves Gerő, üljenek ide
hozzánk a puha fűbe, nagyon jó itt heve-
részni. Nem tetszik? No jó, hát akkor
álljanak, így is beszélhetünk. Szeretném
ezeket a fiatalokat mind a hányan most
itt együtt vannak, magammal vinni a
jószágomra. Csak Bertinél van akadály,
mert ő csak úgy jöhet, ha Gerő barátom
ad neki két heti szabadságot. Az én
kedvemért megteszi, ugy-e? Én legalább
számítok rá és aztán pompásan fogunk
együtt mulatni, nemde gyerekek?

Az öreg ur szavainak azonban nem
olyan lett a hatásuk, mint várta. Gerő
bácsi fiai ugyancsak orrfintorgatva néz-
tek Elekre és Ágnesre, hanem ezek még
sokkal kevésbbé látszottak örülni annak,
hogy a fenhéjázó rokonokkal együtt legye-
nek; különösen Elek szinte mérgesen pil-
lantott unokatestvéreire, kik sohasem gon-
doltak rá, a szegény atyafira. Gerő bácsinak
sem tetszett a dolog, de nem merte egye-
nesen megtagadni Morvai kérését; nem
tanácsos megharagítani a dugszegény em-
bert, kitől hasznot vár. Ezért tehát így
szólt:

— Én a világért sem állok utjába a
szép tervnek, ha Berti maga is kívánko-

zik e kirándulásra. Szólj, Berti, el akarsz menni ?

— Köszönöm, kedves bácsi, nem megyek . . . azaz jobb szeretném, ha nem kellene menni és visszatérhetnék haza a dolgomra.

Berti szavaira mindannyian láthatólag megörültek.

— Igazad van, fiam, szólta Gerő bácsi elégedetten. Én meg te munkás emberek vagyunk, nem tölthetünk sok időt mulatozással. Haza megyünk és végezzük a dolgunkat. Hanem a többiek azért jól mulathatnak.

— Ha Berti nem megy, akkor mi sem megyünk, ugy-e Ágnes? szólta Elek.

— Persze hogy nem.

— Akkor hát vége a tanácskozásnak, mehetünk haza, szólta Dénes bácsi.

Fölkelt s udvariasan köszönve Gerő bácsiéknak és Morvainak, Bertivel, Elekkel és Ágnessel eltávozott. Az öreg Morvai pedig elégedetlenül rázta a fejét.

Még két nap mult s ezzel letelt a Berti szabadságideje. Indulnia kellett vissza a városba, bucsuzni Anna néniéktől s a bucsuzás mindnyájoknak nehezökre esett. Mert Berti, ha buzgó volt is a munkában, mégis csak szeretett itt a kellemes helyen időzni, szórakozni; Dénes bácsiék pedig igazán sokat vesztek, hogy a vidám, derék fiu eltávozott körükből. Most még sokkal jobban szerették, mióta oly kereken visszautasította az öreg Morvai kirándulási tervét; e miatt nagyon-nagyra becsülték mindnyájan, csak hogy persze nagyon különböző okokból. Dénes bácsi így szólta magában :

— Berti nagyon okosan és helyesen

cselekedett; látszik, hogy van esze, tapasztata a fiunak. Jól látta, hogy Gerő bácsinak nem volna kedvére a dolog, azért inkább nem fogadta el. Ezzel megnyerte főnöke kedvét, már pedig olyan szegény ficzkónak ez a földolog.

Egészen más okból dicsérték Elek meg Ágnes.

— Kiállhatatlan lett volna! szólta Elek. Én bizonyosan megszöktem volna. Majd én együtt legyek a Gerő bácsi kevélykedő, elbizakodott fiaival, akik most úgy néznek rám, mintha ők valami királyfiak volnának. Tudom, mindjárt az első napon csunyán összepöröltünk volna, mert én ugyan nem tűröm, hogy velem csak egy félvállról beszéljenek.

— Már akkor csakugyan jobb, hogy nem látjátok egymást, szólta Ágnes.

(Folytatása következik.)

SZIRTI NYULACSKA.

Egy tudós utazó írja levelében :

»Nyár közepén volt, január elején. Nem tévedésből írom, hogy januárban, mert a hol én akkor jártam, ott akkor van a legforróbb nyár; mikor nálunk a legnagyobb tél: a föld déli félgömbjén. Afrika délibb részéről, a Jóremény-foktól (keressétek meg a térképen) utaztam a belső tájakra és minél tovább jutottam, annál rettentőbb lett a forróság.

Eljutottam a nagy Hal-folyóhoz, a hol dolgom volt. Csakhogy a folyónak biz' ott jóformán csak a helye volt meg. A víz kiapadt, kiszáradt, csak itt-ott, mértföldnyi távolságokban egymástól, a mélyebb helyeken maradt meg a folyó ágyában egy-egy tó. Köröskörül az egész táj kopár volt. A forró nap elperzselte a növényzetet s a hol növény nincs, ott állat sem él; csak a tócsák közelében fakóskodott egy kis satnya fű a sziklás, köves talaj mélyedéseiben.

Egy társammal, ki már többször járt ott, épen egy szirtes helyen állva néztük a szomoru tájat s egészen el voltam busulva a nagy pusztaság miatt, mikor nem messze egy szirt repedésből két villogó szemet, aztán egy kis fejet pillantottam meg. Csakhamar elő ugrott egy ürge, csinos állatka, óvatosan körülnézett, aztán vidáman ugrándozva szaladt oda, ahol egy kis gyéres növényzetet látott. Utána még néhány társa jött elő. Szinte megörültem, hogy élő lényt látok.

Társam halkán mondá:

— Maradjunk csöndesen. Ugy-é kedves kis állatkák? Ezek nélkül teljesen holt volna ez a szomoru táj. De nemcsak ürgek, hanem hasznosak is az utazónak, mert husuk igen jóízű.

Épen a mint ezt mondta, a ürge kis állatok hirtelen nagy riadással futásnak eredtek s egy pillanat alatt eltűntek rejtekökben.

— Mi lelte őket? kérdém, hiszen nem is mozdultunk. Talán csak nem ismerik a puskát, mely a kezünkben van.

Barátom válasz helyett fölfelé mutatott: egy nagy keselyű kavargott a magasban.

— Ez a rabló madár is szereti a jó pecsenyét s messzi földről eljön predáért. De a kicsinyek ovatosak. Hanem várjunk csak.

A keselyű a magasból is látta, hogy a kis szirti nyulak eltűntek, tehát ő is

elröpült. Vagy egy negyed óra multán a félénk kis állatok újra előbujtak s látva, hogy már nincs veszedelem, ismét vigan ugrándoztak és legelésztek. De ime, a ravasz keselyű hirtelen előbukkant egy szirt mögül és villámgyorsan csapott le a zsákmányra. Szegénykék most már nem menekülhettek volna, — de barátom gyorsan fölkapta puskáját, lőtt s a keselyű holtan bukott le. A kis szirti nyulak elmenekültek, mi pedig a keselyűt vittük haza zsákmányul.«

SZUSZKA ZSUZSKA.

(Képpel a czimlapon.)

KÖVÉR vagyok, lusta vagyok,
Nem szeretek járni gyalog.
És a tanulás nekem
Rettenetes szörnyű dolog —
Csak ne tanulni, ne-nem!

Mit sem tenni ugy szeretek,
Zsölygémbe leheveredek
S nézegetem ez alatt
A fekete kis legyeket,
Hogy ellepik a falat.

S a hogy nézem, nézem, nézem,
Egyszerre csak érzem, érzem,
Mig a falat vizsgálom —
Hogy lezárul szemem szépen,
És körül fog az álom.

Föl nem ébreszt engem semmi
— Nem is merné senki tenni! —
De ha szól a szobalány:
»Kisasszonyka, tessék enni!«
Gyorsan talpra ugrom ám.

VICZA VESZEDELME.

(Hét képpel.)

 rr ült Vicza az oszonna mellett. Mondom, ott ült, de azt nem mondom, hogy ivott is a kávéból, mely az asztalkára volt készítve. Hogy miért nem ivott, azt egészen bizonyosan nem tudom; talán nagyon forró volt a kávé, megégette volna a száját. Nelli legalább azt mondta, mikor kiment:

— Várjunk egy kicsit, Viczuska. Nagyon forró a kávé. Aztán még kalács is kell hozzá. Mindjárt kérek a mamától.

Kiment és nyitva felejtette az ajtót, magára hagyva Viczuskát, akit nagyon szeretett és a ki

szintén szerette őt, a mennyre csak kitélik egy ilyen bábutól. Azért hát nem is mozdult, hanem úgy maradt ülve, amint Nelli odatámasztotta. Az asztalon nyitva feküdt a képes könyv, de a Vicza nem kíváncsiskodott, nem nézett oda, hanem úgy tartotta a fejét, amint Nelli fordította. A lábait nézte és bizonyosan szépnek találta. Én legalább még nem találtam olyan bábut, mely azt mondta volna, hogy nincs megelégedve a maga lába szépségével.

Ilyeténképen ült ott illedelmesen, mikor a nyitott ajtón bekukkant valaki, még pedig senki se más, mint egy goromba képű nagy kutya, a szomszédék kutyája, aki naphosszat sem tudott egyebet csinálni, mint szerte kóborolni az egész faluban és keresni csontot, konczot, hulladékot, melyet aztán haza vitt a maga udvarába, ott a pajta mögött halomra gyűjtve mindenféle ilyen kincset, hogy legyen min rágódnia.

Bekukkanta a nyitott ajtón és megpillantotta Viczát. Nem merném határozottan mondani, mért tetszett meg neki oly nagyon; de hogy megtetszett neki, az bizonyos. Talán azt gondolta, hogy jó lesz gazdaszszonynak oda

az ő zugába; vagy talán azt hitte, hogy igazán husból és csontból való ez a Vicza, jó lesz megenni. Ilyet még ugysem evett soha, hát ha egyszer megpróbálná?

— Elviszem, az már bizonyos! Mért ne vinném? Nincs itt senki, nem látnak. Csak még előbb tudnom kell, nem csip, vagy harap-e?

Meglökte a Viczát. Ez végig terült a földön, de nem védte magát, nem kiáltott, nem is harapott.

... A NYITOTT AJTÓN BEKUKKRANT.

— Így már jól van, gondolá a rabló.
És szájába kapta a Viczát, ki ekkor jajgatni kezdett. Igen, mert a derekában olyan készülék vala, hogy ha megnyomták, hangosan sipított. Meg is ijedt a rabló és kiejtette a szájából, aztán gyanakodva nézett rá; de mikor látta, hogy áldozata megint csendes, újra fölkapta.

— Ha csak sirsz, azt nem bánom. Tessék sirni, a mennyit tetszik, de az én fogaim közül többé nem menekülsz.

Ezzel megindult vele, ki a folyosóra, gyorsan az udvar felé. Amint futott, erősen összenyomta a fogait s Vicza ismét jajgatott.

— Hallod-e, te izé, ne sikoltozz, mert mindjárt darabokra téplek! Még meghallja valaki és észre vesz.

Megrázta keményen, a mire szegény szerencsétlen Vicza még jobban sikoltott. Bizonyosan segélyért kiáltott és így szólt:

— Segítség! Gonosz rabló ragad el! Jaj nekem, mentsetek meg!

— No persze, csak azt reméld, morogta a rabló. Most már az enyém vagy, széttéplek, megeszlek.

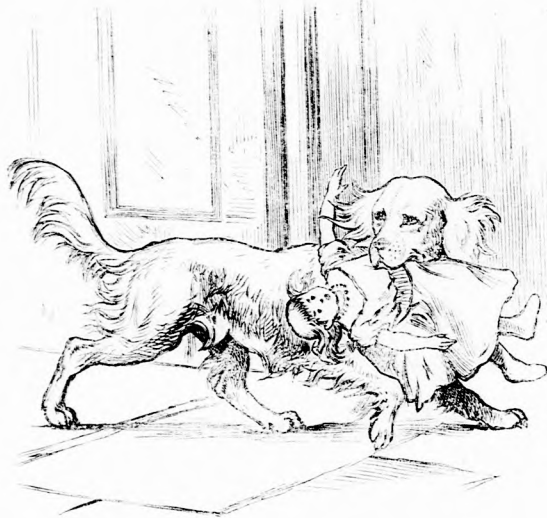
— Jaj, jaj nekem! Oh én boldogtalan Vicza! Hát azért csináltak engem olyan szépre, azért öltöztetett föl Nellike ilyen gyönyörűen! Segítség! Jaj! Oh!

És amint ott lógott a gonosz rabló szájában, szétterjesztett karokkal, zilált hajjal, még a pogánynak is megesett volna rajta a szive.

Nem is kiáltozott egészen hiába segítségért. Nellike épen jött a kaláccsal és messziről hallotta a sikoltást.

— Ez furcsa! gondolá. Épen olyan hang, mint mikor én megszóltatom a Viczám. Mi lehet ez?

A következő pillanatban már tudta, mi történt. Messziről hamarjában csak azt látta, hogy a kedves Vi-

... MEGINULT VELE.

czuskát kutya rabolta el.

— Káró! Te gonosz, csuf Káró! Teszed le mindjárt? (Lásd a képet a 105. lapon.)

De Káróra hiába kiáltozott, mert nem a jó öreg Káró volt a gonosztevő. Nellike is csakhamar ráismert a szomszéd kóbor kuttyájára és csak még inkább megijedt. Eldobta a kalácsot és szaladt a bábutolvaj után.

boldog-
k engem
Nellike
! Oh!

sz rabló
kal, zilált
sett volna

en hiába
kalácssal
messziről
tta a si-
st.

Ez fur-
gondolá.
olyan
, mint mi-
n megszö-
tom a Vi-
at. Mi le-
ez?

A követ-
pillanat-
már tudta,
történt.
sziről ha-
jában csak
látta, hogy
kedves Vi-

esuf Káró!
képet a 105.

ozott, mert
gonosztevő.
ert a szom-
még inkább
és szaladt a

— Teszed le mindjárt, te gonosz rabló! Add ide! Tüstént tedd le! Jaj, az én kedves Viczuskám!

Lelkendezve futott a rabló után és torka szakadtából kiáltozott rá, remélve, hogy megijed a gonosz és kiejti szájából a prédát. De ezt hiába remélte. A rabló, mikor észrevette, hogy üldözik, csak annál jobban a fogai közé szorította zsákmányát és még sebesebben futott.

— Segítség!
A Vicza! Se-
gítség! kiáltá
Nelli.

Hanem épen ekkor senki sem járt közel, nem volt aki utjába álljon a rablónak, kifuthatott a folyosóról. Nellike utána.

Hanem az üldözés mégis megriasztotta egy kicsit a vakmerőrablót és amint kiért

az ajtón, hamarjában nem is tudta, merre fut, csak rohant egyenesen, így pedig nem az utcára jutott ki, hanem a ház melletti kertbe. Itt tüskön-bokron, virágágyon keresztül vágatott, Nellike pedig folyvást utána. Meg is bánta ezt sok szegény ártatlan virág. Ezzel azonban most egyikük sem törődött. A rabló csak menekülni akart. Hanem egyszerre nagyon megakadt, mert kerítéshez ért. Ez már baj volt,

mert Nelli nagy haraggal ott volt a nyomában, mindjárt eléri. A kutya jobbra-balra szaladt, keresve valami nyílást, melyen kionsonjon, de ilyenét ott ugyan nem talált.

— Ugy-e gonosz, most meg vagy fogva! kiáltá Nelli örömmel. Megállj, adok én neked mindjárt! Itt egy jó vastag karó, majd megérzed a hátadon.

Ilyen biztatás nem valami kellemes

dolog senkinek, még ha érzi is, hogy megérdemelte. A megszorult rabló pedig még nem esett kétségbe, hanem merészet gondolt és egy hatalmas ugrással — keresztül szökent a kerítésen. (Lásd a képet a 106. l.). A prédáját pedig keményen szorította fogai

... TESZED LE MINDJÁRT? (Lásd a 104. lapon.)

közt. Szegény Viczuskának a gyönyörű ruhácskái úgy lobogtak a levegőben, mint valami zászló. Aztán eltűnt a kerítés tulsó oldalán.

Nellike kétségbeesve dobta el a karót és hamarjában alig tudta elhinni, ami történt. Álmélkodva állt a kerítés mellé és nézte, hogy a vakmerő rabló mint menekül a prédával.

Most már mit tegyen? Szeretném

tudni, hogy ti mit tettetek volna? Fogadni mernék, akadt volna egyik-másik olyan, aki okosabbat nem tudván, keserves zokogásra fakadt volna.

Hanem Nellike ezt nem tette, ámbar nem tagadom, hogy nagy kedve volt rá eleinte. De mégis csak mást gondolt.

— Szeretném tudni, mit segít az rajtam, vagy a szegény Viczámón, ha itt a kerítésnél pityergek. Mamácska mindig azt mondja, hogy soha sem kell addig sirni, míg az ember egyebet is tehet, mert a sirástól csak megvörösödik az ember orra meg a szeme, és a könnyek miatt nem lát jól. Utánna kell mennem a gonosz rablónak. Ha ő keresztül birt jutni a kerítésen, miért ne bírnék én is?

És amint ezt gondolta, már fent is volt a palánk tetején, a következő pillanatban pedig leugrott a tulsó oldalon. Nem történt semmi baja, talpra esett és rögtön teljes erejéből folytatta az üldözést. (Lásd a képet a 107. lapon.)

Ez a megakadás a kerítésnél nem tartott ugyan sokáig, de mégis csak eltartott néhány perczig s ez alatt a bábu-

tolvaj már nagyon előre jutott. Így már nagyon reménytelenné vált a hajsza, bármint iparkodott is Nellike. Az a gonosz kutya az ő négy lábával gyorsabban tudott futni, mint Nellike az ő két lábával. A Vicza veszedelme tehát egyre növekedett.

— Tolvaj! Fogják meg! Tolvaj! kiáltozó Nelli futás közben folytonosan.

De biz ezt hiába kiáltozta, mert ott a kertek mögött épen ekkor senki sem

járt, a ki segítségül siethetett volna. Pedig a veszedelem egyre nagyobb lett, Nellikének már fogyni kezdett a léleklekzete, nem volt ő ilyen versenyfutáshoz szokva. A rabló mindinkább előbbre jutott, Nellike mindinkább hátra maradt és amint így futottak, mind

közelebb jutottak a kerítés sarkához.

— Jaj Istenem, ha oda befordul, ott aztán három felé is menekülhet! Mire oda érek, nem fogom tudni, merre ment.

Már-már kétségbeesetten abba akarta hagyni az üldözést, mikor újabb reménye támadt. Épen ott a sarkon megpillantotta Kárót, a jó öreg ebet. Kényelmesen elnyújtózva heverészett a magas bozótban, csak a feje látszott ki.

... KERESZTÜL SZÖRKENT A KERÍTÉSEN. (L. a 105. l.)

— Káró, Káró! Jöjj elő, fogd meg, tolvajt! Fogd meg! kiálta Nelli toroka szakadtából.

Lehetetlen, hogy Káró meg ne halotta volna. És mégis mi történt? Nelli alig bírta elhinni, — az öreg Káró hűtlenné lett, csuful elhagyta a bajban kis urnójét. A helyett, hogy előrohant és a rablót megragadta volna, hátra huzódott és eltűnt a kerítés sarka mögött.

— Oh, te hátlan Káró! Hát ezért adtam én neked annyi jó csontot? Hát nem kötelességed volna-e segíteni? Félsz ettől a sokkal gyöngébb kutyától! Oh, ezt soha sem hittem volna felőled.

Már akármit hitt, az bizonyos, hogy

Káró eltűnt és nem látta sem Nelli, sem a bábutolvajt, ki éppen ott fordult be.

A hűtlen Káró fölötti haragjában Nelli most már csak azért sem mondott le a szegény Vicza megmentéséről. Eltökélte, hogy futni fog a rabló után akár a világ végeig, vagy még azon túl is.

Eljutott a sarokhoz és befordult. Csakhogy ott mindjárt egy másik sarok is volt, most már merre szökött a rabló a szegény Viczával? Nelli, amint oda

ért, nem látott semmit és már megint kétségbe akart esni. Hanem erre nem volt ideje, mert a mint jobban oda nézett és figyelt, valami furesát hallott. Morgást és nyöszörgést hallott és amit látott, az nem volt más, mint a rabló, aki le volt gyűrve a földre, Káró pedig az ő hatalmas lábaival rajta taposott (Lásd a képet a 108. l.) úgy, hogy a megrémült gonosz moccani sem mert.

A Vicza pedig ott volt a Káró szájában.

— Káró! Kedves Káró! Oh te kedves, derék hű állat!

Persze, most már kedves, derék és hű volt. Így jár, aki hirtelen itél, mielőtt tudná, miért teszi ezt, vagy azt. Nelli most már látta, hogy Káró volt

... FOLYTATTA AZ ÜLDÖZÉST. (Lásd a 106. lapon.)

az okosabbik. Ha ő akkor előront, bizonyos, hogy a rabló megfordul és más irányba fut. Már pedig ha Káró erősebb volt is, de öreg létére nem tudott oly sebesen futni, mint a fiatal tolvaj. Káró tehát bölesen hátra huzódott, lesbe állt s mikor a rabló oda ért, hirtelen rárohant és leteperte, megmentette a szegény Viczát a veszedelemből.

A hű öreg eb nem eresztette el a megfogott tolvajt, míg csak Nelli oda nem

ért. Szepegett is a gonosz, hogy most megint akad közel valami vastag husáng s lesz ám ne mulass! De Nellike csupa örömből, hogy visszanyerte kedves bábuját, nem gondolt boszura, ami szép volt tőle.

— Add ide a Viczuskámat, kedves jó Káró! Így ni! Ezt a gonosz rablót pedig ereszd szabadon. De ha még egyszer az udvarunkra jön, tanítsd meg, merre van az ajtó.

Káró engedelmeskedett, oda adta a bábút s eleresztette a legyőzött ellenséget, ez pedig úgy elfutott, hogy csak úgy porzott utána az ut. Nellike aztán megvizsgálta a szegény Viczuskát. Szerencsére nem történt más baja, mint hogy szép ruhácskájá kissé összeszakadozott a rabló fogai közt.

— No ez még türhető, majd varrok neki más ruhát. Hanem meg voltunk ám ijedve, ugy-e Viczuska? Nem is tudom, mi történik, ha nem segít a hű Káró.

Megsimogatta a derék ebet, karjaiba ölelte Viczuskát, aztán szépen haza sétáltak. (Lásd a képet a 109. l.) A szerencsés menekülés öröme a mama nagy lakomát adott. Mivel pedig a Vicza, talán a nagy ije-

delemtől, most sem evett, hát az ő részét Káró kapta.

Meg is ette jóízűen. De ugy-e, meg is érdemelte?

A BUVOS ZSÁK.

— Mese. —

OL volt, hol nem volt, réges-régen egyszer valahol volt egy fiatal legény, a kinek Misi volt a neve.

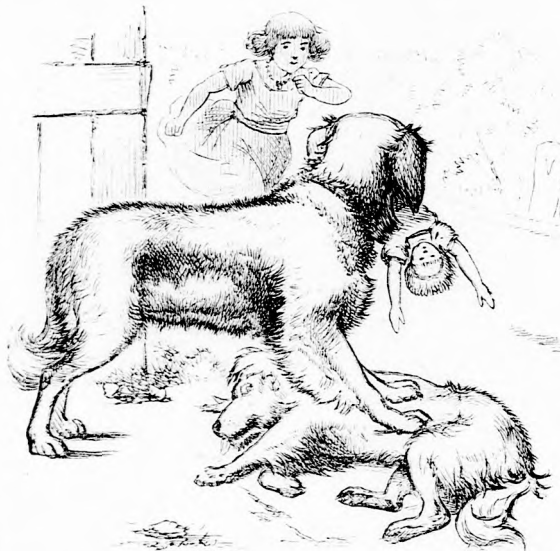
Nem volt sem apja, sem anyja, sem semmiféle jószágga, hát elszegődött szolgálatba egy öreg, nagyon öreg emberhez, aki egy nagy erdő kellő közepében lakott.

Jó dolga volt itt Misinek, mert a munkában ugyan meg nem fájt a dereka. Nagyon kevés tenni valója volt,

de az igaz, hogy a bére sem volt nagy. Igazán szólva, Misi maga sem tudta, mi az ő bére, mert a mikor beállt a szolgálatba, így szólt hozzá az öreg ember:

— Ha hűségesen szolgálsz nálam három évet és három napot, olyan jutalmat kapsz, hogy egész életedre meg leszel elégedve.

Misi beérte vele és szolgált hűségesen. Néha biz' az kissé unalmas volt ott

...LÁBAIVAL RAJTA TAPOSOTT. (Lásd a 107. lapon.)

az erdőben, aztán meg sokszor olyan furcsákat látott, hallott, hogy szinte a háta is borsózott bele. De hát neki nem történt semmi baja, a többivel pedig nem törődött, akármiféle mesterséget űz is a gazdája. Hanem mikor az ideje kitelt, mégis megelégte.

— Gazd'uram, ha megengedné, szeretnék már egy kicsit másfelé is szétnézni a világban. Kiszolgáltam hűségesen a három esztendő és három napot, most már kérem a béremet.

— Meg is kapod, kedves szolgám. Meg voltam veled elégedve, hát megadom, amit ígértem. Fogd, ez a tied.

És a sarokból sok lom közül elővett egy ócska zsákot.

— Micsoda? szólt Misi elkeseredve. Három esztendei szolgálatért egy ócska zsák, még hozzá üresen!

— Várd csak végig, amit mondok. Ez a zsák ócska és kopott, az igaz; de így jó; senki sem lopja el tőled. Üresnek pedig csak addig üres, amíg akarod. Olyan zsák az, hogy amit kívánsz, benne van.

— Ez már valami! Hanem először megpróbálom. Most utravalónak kívánok bele egy sült kappant, friss czipót és egy kulacs bort.

Amint kinyitotta a zsákot, mind benne volt.

— Így már jól van, ezzel beérem.

— Be is érheted. De arra figyelmeztetek, hogy ez olyan zsák, mely csak addig teljesíti a kívánságaidat, amíg okos és helyes dolgot kívánsz. Azért tehát eszeden járj és maradj mindig derék és jó ember.

— Ne féltsen engem, gazd'uram. Be-nőtt már a fejem lágya s van eszem, hogy nem teszek bolondot, mikor ilyen drága jószágom van.

Megköszönte szépen, aztán elbucsztak jó barátságban és Misi megindult kifelé az erdőből. Sokáig tartott míg kijutott, de nem bánta, mert ha belefáradt... leheveredett a fűbe és olyan lakomát parancsolt ki a zsák-

ból, hogy a király sem eszik különbet. Végre kiért az erdő szélére, épen ahol az országút volt. Sok mindenféle nép ment arra, mind ünnepi ruhába öltözve. Misi megkérdezte hová mennek?

— Megyünk a király székvárosába, ott most nagy ünnep van.

Oda már Misi is szeretett volna elmenni.

— Az ám, csak hogy ilyen rongyos

...HAZA SÉTÁLTAK. (Lásd a 108. lapon.)

ruhában hogy menjek a sok ünneplő közé?

Az már igaz is volt, hogy Misi nem volt valami fényesen öltözve; az erdőben is nem volt rá szüksége. Már majdhogy el nem busulta magát.

— No persze, majd még ezen is busulok! Mire való a zsák? Tüstént legyen benne a leggyönyörűbb ruha, a milyet a nemes vitézek viselnek.

Mindjárt ott is volt, Misi felöltözött és amint beért a városba, mindenki megcsodálta. Mindjárt körül is fogták.

— Te bizonyosan valami híres jeles vitéz vagy és eljöttél, hogy azt a hetvenkedő óriást legyőzzed?

— Miféle óriást?

— Hát nem is tudod? Egy rettenetes talján óriás van itt a király udvarában és legyőzte legjelesebb vitézeinket. Minden délután kiáll viadalra, de már senki sem mer vele sikra szállni. A király szörnyen röstelli, hogy ilyen csufság esett az országán és odaigérte a birodalma fertályrészét annak, a ki ezt az óriást legyőzi.

— Ez már valami. Egy fertály országból szépen meg lehet élni. Ha már így van, megpróbálok.

Mindjárt be is jelentette magát a viadalra.

— Jaj fiam, nem látszol te valami nagyon erős vitéznek, szolt a király. Akár meg se próbálok, mert úgy földhöz temert az a talján, hogy darabokra török minden porczikád.

— Majd megvállik, felséges királyom. Már én csak megpróbálok.

Mivelhogy úgy kívánta, hát elrendel-

ték a viaskodást. A palota udvarán összegyűltek a nagyurak és a sok nép, aztán eljött az óriás, aki olyan nagy volt, hogy Misi a derekáig sem ért föl. Nevetett is az óriás.

— No te szegény, hiszen téged a kis ujjammal is felböklek.

Hanem annak mégis más vége lett. A mint összecsaptak, Misi előre rántotta a zsákot és így szolt:

— Az óriás benne legyen a zsákban!

És senki sem tudta, hogy történt, hogy nem, de egyszeriben csak azt vették észre, hogy Misi belegyűrte az óriást a zsákba és csuffá téve oda dobta a király elé.

— Itt az óriás! Gondolom nem fog többé hetvenkedni.

Csakugyan könyörgött is az óriás, eresszék szabadon, úgy elmegy, hogy soha sem látják többé.

Misi eleresztette s az óriás úgy elment, hogy hátra sem nézett. Misinek pedig roppant nagy lett a becsülete, a király oda adta neki a fertály országot, ő volt a legnagyobb ur a király után.

Hanem egyszer ilyet gondolt:

— Mért ne lennék én a legnagyobb ur? Én leszek a király!

Oda lépett hát a király elé és így szolt:

— Én akarok király lenni. A ki ellene szól, be vele a zsákba!

De amint a zsákot elővette, hát ez szétfoszlott, rongyokban hullt le. A király dühösen parancsolta, hogy fogják el a vakmerőt s Misi most már nem tudta mivel védeni magát, azért hát szaladásnak eredt, nem is birták utólélni, eljutott megint a nagy erdőbe, régi gazdájához.

Ez mindjárt tudta, hányat ütött az óra. Misi tehát nem is tagadta.

— Igaz biz'a, bolondot tettem, nem értem be a jóval, gonoszúságra akartam használni a bűvös zsákot és mindent elvesztettem. De ha befogad, megint szolgállok hűségesen három esztendeig és három napig.

— Jól van. Akkor majd adok megint olyan jutalmat, a melyet érdemelsz.

Misi tehát megint szolgált hűségesen. Mikor az ideje letelt, az öreg ember adott neki egy ásót meg egy kapát.

— Nesze fiam, menj Isten hírével és dolgozzál. Ennek a két szerszámnak nincs semmi titkos ereje, de ha szorgalmasan dolgozol, megélhatsz. Aki nem tudja megbecsülni jó sorsát, viselje a sanyarúságot.

És azóta Misi mint szegény munkás ás, kapál, de bűvös zsákra soha többé nem talál.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXX. köt. 5-dik számában közölt szórejtvény megfejtése:

Szeker-kerék.

Helyesen fejtették meg: Kovács Endre, Tauber Jakab, Tigermann Margit és Nándor, Kacsóh Edith és Fatime, Kazy Pista, Bittó Sándor, Gebhardt Mariska, Szikla Gusztó, Kohn Gizella és Gábor, Dózsa Aranka és Ödön, gr. Szapáry Ilma és Emike, Geduly Vilma, Décsey Manó, Szerényi Kornélia, Bányay Piroška, Mandl Dezső Gesztelly Taszi, Oravecz Sándor, Neumann Andor, Porgesz Jenő, Szakáll Margit, Schweiger Józsi, Szabady Liczi és Sárka, Biasini Domokos, Wolf Vilma és Oszkár, Reich Olga, Fischer Frida, Bernárd Etelka, Elsner Aurélia, Berger Jenő, Hevessy Lenke és Laczika, Meitner Olga, Miklós és Elemér, Kohn Rozina, Fromm Erzsike, Reich Alfréd, Lichtschein Lujza, Leidenfrost Gyula, Kohn Zoltán, Mautner Aladár, Kobler Elza. Telegdy Géza (így van magyarul, nem pedig *Géza Telegdy*, a mint irtad. F. b.) Spindler Marianne,

Hajas Gyula, Cohn Róza, Horváth Dénes, Volf Matild, Berger Jenő, Reismann Ernesztin és Miklós, Mailáth Flóra (részben), Eichner Zsigmond és Sándor, Löbl Simon, Ignác Berta.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Ida néni. Levél ment. — Jenőke mamája. Nem egyszer került szőnyegre az a kérdés. Régóta benne van az a reformok sorában. De az újítás megdöntését kívánja. A jövő félévben kísérletet teszek. Az érdeklődésért köszönetemet. — **Hutiray testvérek.** Nem is kételkedem, hogy ismeretlen volt előttem. Oly egyszerű, hogy számtalan gyermeknek jutott az eszébe. Természetesen azé volt az első, aki azt első — tizenöt évvel ezelőtt küldte be, akkor t. i., mikor a »Kis Lap« keletkezett. A mostani is nagyon könnyű. Fogasabbat! — **Csernyeszky Ödön, Gaál Miska, Fischer Frida.** Nekem is örömemre szolgál, ha mentül tovább leszünk egymással. — **Csanákh Bertó.** Forgó bácsi sohasem foglalkozott tanársággal. — **Marek Krisztina.** Londonban nem jelen meg magyar újság. — **Berger Jenő.** A földványod nagyon régi. Leveled külseje most sem felel meg teljesen annak a követelésnek, amelyet föltétlenül kifizettem. — **V. Póli.** A nevedet bátran kiírhattad volna egészen. Jól tudom azonban, hogy szerénységből hallgatod el. — **Balogh Bandi.** Hogy hány éves a mostani japáni király, azt bizony így hamarjában meg nem mondhatom. De hát nem is valami nagyon fontos dolog az. — **Hecht Zsófia.** Derék, hogy lelkesedél a jó példán. — **Beaupré Gaston.** Örömdő tudomásul veszem, hogy francia flu létedre oly gyorsan és jól tanultad meg a, bizonyára, nehéz magyar nyelvet. — **Reich Olga.** Szívesen látlak téged is bármikor. Kedves leveled örömet szerzett. Azt a felajánlott igyekezetet azonban, hogy mentül több feladványt küldj, szívesen elengedem. Ha néha-néha jut valami ügyes az eszedbe, azt ám küldd be. — **Gorsky Taddé.** A nyomda történetét előadni, kívül esik a »Kis Lap« körén. De figyelmeztetlek a »Franklin« társulat kiadásában megjelent »Találmányok könyve« című kitűnő gyűjteményre, ott bőven s szépen leírva megtalálod azt, amit tudni óhajtasz. — **Schweiger Józsi.** Rokonérző soraid igen kellemesen érintettek. Édes mamád, úgy hiszem, csalódásban van. Én sohasem jártam Szt. Tornya vidékén, ha csak éjjel vasuton nem, ha ugyan jár felétek. Szíves meghívásodat azonban köszönettel fogadom. Bár megfélemlhetnék neki! — **L. Palcsika.** Valóban: neked sincs okod csak félig írni ki a nevedet. De tisztellem okaidat, csak diszrede valnak azok. — **K. KissMargit.** Korai keléseddél

megérdemelt könyöradományod hova fordításáról számolok a »Jótekonyság« rovatában. Itt csak azért térek rá, hogy kifejezzem megelégedésemet a régi jó példaszó beválása fölött, mely szerint: »aki korán kel, aranyat lel.« S aki az ő így lelt aranyát oly nemes czélra áldozza, kettős dicséretre érdemes. — **Csukássy Bella.** Régóta gyanitom, hogy Jenő bátyád a fincska sorból kinőtt s már most ifjúvá serdült, mert jó ideje, hogy nem hallottam felőle. Kezdő kis lánytól írásod biztató, s ami engem különösen kielégít; azon igyekezeted, mellyel még gyarlócska írásodat a takarosság által teszed tetszetőssé. Tiborkának s bátyádnak szíves üdvözlémet. — **Latkóczy Etel.** Küldeményedet a kiadó hivatal át fogja szolgáltatni nekem. — **Szerető mama.** A kis történet vonzóan van előadva s közölhetés czéljából kérem a nevet. — **Janovitz testvérek.** Az osztrák-magyar pályaház közelében levő jótekonysági intézet minőségét nem ismerem. — **Varró Nelli, Kaufmann Nina, Deodát Feri.** Csak egy kis türelemre kérlek benneteket, míg az újabb lenyomat elkészül. — **Tóth Andor.** Rejtvényed szorgalmat tanusít; de magyarázó szövegét ha rimben nem is, de méreteres sorokban szokás megírni. Így minden szólam alkalmas az ilyen feldolgozására. Ha meg tudsz felelni e követelménynek, szívesen közlöm. Megvallom azonban, jobb szeretném, ha a most járatások nyomán szerkeszteniél egyet. Neked a »Kis Lap« csak »mulatságos«? — **Kohn Zoltán.** Tiszta érzéseid ugyancsak nagy ellentétben vannak a piszkos papirossal, melyre azokat leírtad. De mert első leveled, nem alkalmazok szigort s szívből viszonzom érzelmeidet. — **Spindler Marianne.** A Tóth Andornak szóló üzenetből te is érthetsz. — **Géza Telegdy** (és nem is Telegdy Géza?) A »Forgó bácsi színháza« című gyűjteményben, mely az Eggenberger-féle kiadásban jelent meg, megolvashatód. Valamivel tisztább írás rád férne. — **Otto.** Milyen Ottó? Lehettek a »Kis Lap« zászlaja alatt vagy százan Ottók. Kérésed is furcsa, kis fiam: írjam meg néktek a rejtvény nyitját, hogy kitalálhassátok. Hisz akkor mért *rejtvény* a neve? A sok beküldő sem várta, hogy megírjam nekik. Némi utbaigazítást mindig adok, hogy nyomra vezesselek. De ennél többet nem tehetek értetek. — **Szuresányi testvérek.** Mért nem *Forgó bácsinak* köszöntétek meg a vett szíveséget. — **Tersánszky Szidike.** Ám tégy próbát. — **Frank Malvina.** Hogy atyátok Németországba küldendő levelező lapjaira németül nyomatja a czéget, az ellen nem lehet kifogásom. De én sem német nem vagyok, sem Németországban nem lakom. — **Ezsika (?)** Nyilván multkori küldeményed is olyan poczás volt mint a mostani. — **Hajas Esztike.** A legjobb kíván-ságaimmal bocsátalak utnak. — **Wassermann**

testvérek. Szívesen fogadom és üdvözlétemmel viszonzom hálátok nyilatkozatát. — **Daczó Gedeon.** Te vagy az 5674-ik. — **Jónás Aladár és Béla.** Olvassátok el a Tóth Andorhoz intézett válaszomat. — **Salzberger testvérek.** A korhoz képest az írást igen csinosnak mondhatom. A levél különben is örömmre szolgált. Honnan gondoljátok azt, hogy én Simonyba utazom? — **Szárcsa Laczó, Leitner Mór, Vayrics Jolán.** Mindnyájunknak igazunk van: nektek is, nekem is. A 18 sajtóhiba: helyes a 15. A XXX. kötet pedig úgy magyarázható: hogy minden felévi folyam képez egy kötetet. — **Eichner testvérek.** Váci utca, Révai testvérek. Egyébkint magágában a lap czime is elég. — **Svachulay testvérek.** Nehányát közölni fogom. Köszönöm. — **Löbl Simon.** Milyen kérdés: igaz-e valamely történet? A költészetnek az a föladata, hogy a valót eszményítse. Nem a történeti igazság érdekel, de a belső, a lélektani. Ha megnősz, ezt jobban fogod megérteni. Addig csak olvass, és a szép példán indulj meg, akár egy esett, akár nem. — *Több rendbeli rejtvényt, elbeszélést stb., melyet itt egyenkint elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhetek.*

BÜNTETÉS.

H. J., és K. testvérek, levelei, rendetlen írás vagy mooskos papiros miatt, nem jöhetnek tekintetbe.

Jótekonyság.

A *bölcsöde* javára: V. Pöli 5 frt. — Wottitz Angela 1 frt. — A már eddig kimutatott 467 frt 62 krral együtt összesen 473 frt 62 kr., és 1 db 10 frankos arany.

*

Halmi Ferencz árvái javára: Hecht Zsófia, Erzsébet és Ernuska 50 kr. — Kisbaári Kiss Margit 50 kr. — Vay Margit, Zetty, Ella és Irma 2 frt.

*

Tihanyi Miklós árvái javára: Kisbaári Kiss Margit 50 kr. — Hecht Zsófia, Erzsébet és Ernuska 50 kr. — Vay Margit, Zetty, Ella és Irma 2 frt.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« című napilapban.

Az *Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!*
Forgó bácsi.